

29/6/11

Blokfluitjazz, raar maar wel lekker

Gevoel is het belangrijkste in de muziek, aldus blokfluitist Erik Bosgraaf gisteren in het Parool Theater. In februari ontving hij de Nederlandse Muziekprijs. Bosgraaf toonde, volgens de toekenningscommissie, 'grote virtuositeit op alle (on)mogelijke blokfluiten.' Ook beees hij in repertoire van eind zestiende tot begin twintigste eeuw op 'miraculeuze wijze van muzikale gedaante te kunnen verwisselen.'

Gisteravond speelde hij jazz met Dig d'Diz. Jan Menu blies de sax, Jan Voogd speelde contrabas en Maarten van der Grinten gitaar.

Maar voor het zover was, stond Van der Grinten eerst stil bij de kunstbezuinigingen. "Wat overblijft is een troosteloos cultuurlandschap waar de wind vrij spel heeft." *Gone with the wind* van Wrubel en Magidson was dan ook een toepasselijke ondersteuning van de protestacties tegen de 'kaalslag van Zijlstra'. Het nummer zet melancholiek in, maar gaat uiteindelijk toch swingen en eindigt in een deels ontstemde kakofonie van navrante tonen. Tot zover de cultuur in Nederland, besloot de gitarist na de laatste noot.

De rest van de avond speelde Bosgraaf met het trio mee, op diverse

blokfluiten. Een voor jazz ongebruikelijk instrument. Maar het werkt. Ook bij Van der Grintens compositie Magere Brug, een stuk met de sfeer van mist over de Amstel. Het was ooit bedoeld voor mondharmonica; Bosgraaf weet met de heldere tonen van de blokfluit een melancholie te treffen die voor Toots Thielemans niet onderdoet. Het was het laatste optreden van Dig d'Diz van dit seizoen. In september komt het trio terug met de presentatie van de cd Live vanuit het Parool Theater, waarop Erik Bosgraaf zeker niet zal ontbreken.

FRITS VISSER